

Arrest

nr. 222 965 van 20 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. PAUWELS
Leopold De Waelstraat 12
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 2 maart 2019.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. PAUWELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij werd bij aangetekend schrijven door de Raad de vraag gesteld of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis heeft gesteld of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. In zijn arrest met nummer 110/2014 van 17 juli 2014 oordeelde het Grondwettelijk Hof dat voormelde termijn van 8 dagen - waarbinnen de griffie in kennis dient te worden gesteld of een syntheseseminarie zal worden ingediend - "geen afbreuk [doet] aan het daadwerkelijke karakter van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...) toe gehouden zijn syntheseseminarie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een syntheseseminarie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld".

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3, van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 2 maart 2019 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 23 april 2019, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 18 februari 2019 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partij merkt op de briefwisseling ivm het al dan niet indienen van een syntheseseminarie niet te hebben ontvangen. De verwerende partij stelt niets te kunnen toevoegen.”*

2.2. Artikel 39/81, derde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.”

Artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de brief, waarbij aan de verzoekende partij een afschrift van de nota met opmerkingen werd gezonden, de verzoekende partij in kennis werd gesteld van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier en aan de verzoekende partij de termijnen werden meegedeeld voor het indienen van een kennisgeving om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen en, desgevallend, voor het indienen van een syntheseseminarie, op 24 januari 2019 aangetekend werd verstuurd naar de gekozen woonplaats, met name ten kantore van advocaat F. PAUWELS, Leopold De Waelstraat 12 te 2000 ANTWERPEN. Dit is de gekozen woonplaats, zoals opgegeven in het verzoekschrift. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, §2, 2°, van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 29 januari 2019 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de in artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen begint te lopen. *In casu* was de laatste nuttige dag voor het indienen van een kennisgeving om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen 5 februari 2019. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij binnen de in voornoemd artikel bepaalde termijn geen kennisgeving om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen heeft ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet dient het ontbreken van het vereiste belang te worden vastgesteld.

Van de sanctie voor het niet indienen van een kennisgeving om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen, namelijk de vaststelling dat het vereiste belang ontbreekt, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig een kennisgeving in te dienen (RvS 15 mei 2003, nr. 119.416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

2.3. In de mate waarin de verzoekende partij betoogt “*de briefwisseling ivm het al dan niet indienen van een syntheseseminarie niet te hebben ontvangen*”, merkt de Raad op dat de verzoekende partij met voormeld betoog geen elementen aanvoert waaruit het bestaan van overmacht in haren hoofde zou kunnen blijken. De enkele verklaring van de verzoekende partij dat de aangetekende zending niet is bezorgd, volstaat immers niet om de in artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet vervatte sanctie niet toe te passen, zeker nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij hieromtrent een klacht of een verzoek om onderzoek heeft ingediend bij de diensten van de post (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.506).

Aangezien de verzoekende partij *in casu* binnen de in artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalde termijn geen kennisgeving om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen heeft ingediend, en de verzoekende partij verder niet aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig een kennisgeving in te dienen, kan van de sanctie voor het niet indienen van een kennisgeving om al dan niet een syntheseseminarie neer te leggen niet worden afgezien. Overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet dient het ontbreken van het vereiste belang te worden vastgesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU